

ΑΓΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΒΕΒΛΙΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΖ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1884.

ΑΡΙΘ. 201

Συνδρο, έτησ. έν 'Ελλάδι Φρ. 1.
» » » 'Εξωτερικῆ » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εν ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 39.

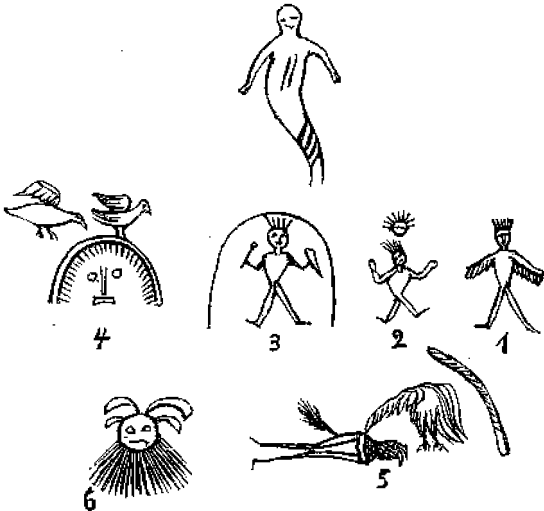
Εἰς οὐδένα, πλήν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἐπ' Ἐφημερίδων τῶν Παίδων ἄνευ προκληρωμῆσ.

Γραφή εἰκονικῆ ἤτοι διὰ εἰκόνων.

Παράδοξον βὰ σὰς ἐφαίνετο, μικροί μου φίλοι, ἂν σὰς ἠρώτα κανεῖς ἂν ἐμάθετε πρῶτον νὰ ἀναγινώσκητε καὶ νὰ γράφητε ἢ νὰ ὁμιλήτε, διότι ἐξέυρατε ὅτι φυσικὰ ὁ ἄνθρωπος ὁμιλεῖ πρῶτον καὶ κατόπιν μανθάνει γράμματα. Πολλὸ πιθανόν ὅμως νὰ μὴ ἐσκέφθητέ ποτε, ὅτι τὸ αὐτὸ ἀληθεύει καὶ περὶ τῶν ἔθνων, ὅτι δηλαδὴ πρῶτον ἔχουν γλῶσσαν ὁμιλουμένην καὶ κατόπιν γραπτὴν. Τὸ ἰδικόν μας ἀλφάβητον εἶναι πολὺ ἀρχαῖον, τὸ ἔλαβον οἱ προπάτορές μας Ἕλληνας ἀπὸ τοὺς Φοινικίους, οἱ ὅποιοι πάλιν τὸ εἶχον πρὸ πολλοῦ καιροῦ, ὥστε εἶναι τοῦλάχιστον 3:00 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ πρὶν ἐφευρεθοῦν τὰ στοιχεῖα ἐκείνα τοῦ ἀλφάβητου οἱ ἄνθρωποι ἔγραφον δι' ἄλλου μέσου, δι' εἰκονογραφιῶν, καὶ τοῦτο δὲν θὰ σὰς φανῆ παράδοξον εἰς τὴν συλλογισθῆτε, ὅτι καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀρχίζουν νὰ κάμνουν ἀτέχνους ζωγραφίας πολὺ πρὶν μάθουν νὰ σχηματίζουν τὰ γράμματα, ὥστε εἶναι φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ζωγραφίσῃ πρὶν μάθῃ νὰ γράφῃ. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ εἰκονογραφίαι αὐταὶ τῶν ἔθνων, τὰ ὅποια εἶναι ἀρχαῖα εἰς τὸν πολιτισμὸν, δὲν εἶναι πολλὰ ὠραῖα, ἢ τεχνικὰ, ἀλλ' ὅπως εἶναι ἀναποκρίνονται ἀρκετὰ καλῶς εἰς τὸν σκοπὸν τῶν, ὁ ὅποιος εἶναι νὰ παριστάνουν λέξεις καὶ ὁλοκλήρους φράσεις, ὡς θέλομεν ἰδεῖ.

Μεταξὺ τῶν λαῶν, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς σήμερον διατελοῦν εἰς ἡμιβάρβαρον κατάστασιν, εἶναι οἱ αὐτόχθονες Ἀμερικανοί, καὶ οὗτοι ἔχουν εἰκονογραφικὸν σύστημα τὸ ὅποιον ὀλοὶ ἐννοοῦν, ὅπως ἡμεῖς ἐννοοῦμεν τὴν ἄλφα, βῆτα. Ὅλιγα ἐκ τῶν σημείων τούτων μὲ τὰς σημασίας τῶν θὰ σὰς εἴπω.

Ὅταν θέλουν νὰ παριστήσουν μ α ἢ η τ ῆ ν ζωγραφίζουν παιδα μὲ γραμμάσ ἐξερχομένασ ἀπὸ τὰ ὦτά του καὶ φθανούσασ εἰς τὴν καρδίαν του. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὅσα ἀκούῃ ὁ μαθητὴς τὰ ἀποταμιεύει εἰς τὴν καρδίαν του. Ἰατρὸν παριστάνουν διὰ μορφῆσ ἀνθρώπου ἢ ὅποια ἔχει ἐπὶ κεφαλῆσ φυτὸν μὲ δύο πτέρυγασ. Βοτανικὸν παριστάνουν διὰ δένδρου ἔχοντος ἀνθρωπίνους κνήμασ. Γράφουν κεφαλὴν μὲ δύο κέρατα, εἰς τὸν ὅποιον νὰ παριστήσουν δόναμι ν. Κεφαλὴ φέρουσα ἡμικύκλιον πλήρες ὕδατος σημαίνει βροχὴ ν. Ἥλιος διασταυρωμένος διὰ πυκνῶν γραμμῶν σημαίνει τὴν Νύκτα. Τριήμερον ταξείδιον παριστάνουν διὰ τοῦ οὐρανοῦ μὲ τρεῖσ ἡλίουσ ἄ π ὅ σ α ι ν δ ἔ εἰς τ ῆ ν ξ η ρ ἄ ν παριστάνουν διὰ χελώνησ. Γράφουν δὲ καὶ φράσεις ὁλοκλήρουσ καὶ φάσματ ἀκόμη διὰ τῶν σχημάτων τούτων. Ἡ ἀνωτάτη μορφή τῆσ ἐνώπιόν σασ εἰκόνος εἶναι συνταγὴ λατροῦ, διατάσους νὰ ἀναπαυθῆ εἰς τὴν κλίνην ὁ ἀσθενὴς τέσσαρσ ἡμέρασ, τὸ ὅποιον σημαίνουν αἱ τέσσαρσ γραμμαὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ νηστεύσῃ δύο, τὸ ὅποιον παριστάνουν αἱ δύο κἄθετοι γραμμαὶ ἐπὶ τοῦ στομάχου του. Τὰ

δὲ ἄλλα σχήματα παριστάνουν γνωστὸν ἥμασ πολεμικόν. Ὁ ἀριθμὸσ 1, ἄνθρωπος μὲ πτερὰ, σημαίνει ἐφέδρα νὰ εἶχα τὰ πτερὰ τοῦ ταχυτάτου πτηνοῦ ἀριθ. 2, ἄνθρωπος ἰστέμενος ὑποκάτω τοῦ αὐγεριοῦ, = ἐξέλερωμαι πρὸ τῆσ αὐγῆσ ἵνα ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον ἀριθ. 3, στέκει ὑπὸ τὸν θέλον τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὰ ὄπλα του, = ἐπιφοκινδυνεύω τὸ σῶμά μου, ἀριθ. 4 = τὰ αἰμοβόρα πτηνὰ περιπλανταῖσ ἀριθ 3 ὅπου κείται νεκρὸσ εἰς τὸ πεδῖον τῆσ μάχησ = χαίρω νὰ ἀριθμοῦμαι μεταξὺ τῶν νεκρῶν ἀριθ. 6 ἐμφανίζεται ὡσ πνεῦμα εἰς τὸν οὐρανόν = τὰ οὐράνια πνεύματα προφέρουν τὸ ὄνομά μου.»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια ὡς προηγούμενον φύλλον)

Ἡ ἑτέρα καλοῦν ἦτο τόσον χαμηλῆ, καὶ τόσον ἡρειωμένη ὥστε ὁ Βέρτος ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο φάνη, ἀλλ' ἔλαβε τὸ θάρρος του εἰς τὰς δύο χεῖράς του, καὶ θῶς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, καὶ ἐπλησίασεν εἰς αὐτήν. Ἡ θύρα ἦτον ἀνοικτὴ καὶ δι' αὐτῆς εἶδεν ἀθλίαν καὶ ῥυπαρὰν κλίνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκοίτετο μία ἰσχνὴ καὶ ἐλεεινὴ γυνὴ ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἦτον ἐξηλωμένος εἰς παῖς λασιώθριξ, καὶ ἕτερος ἔκυπτεν ἐνώπιον πυρὸς ἐκ βάτων καὶ ξηρῶν χόρτων, ἔχων μεταξὺ τῶν σκελῶν του παράτενον καὶ ἀμύρον πᾶγμα, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ ἀνεγνώριζεν ὁ Βέρτος ὡς βρέφος ἂν δὲν ἔκλαιε μὲ ὄλας του τὰς δυνάμεις. Ὁ παῖς, ὅστις προσεῖχε τὸ βρέφος, ἠτένισε τὸν Βέρτον μὲ δύο μικροὺς καὶ στερογύλους ὀφθαλμούς.

«Μητέρα, νὰ ἔνα ἀρχοντόπουλο!» εἶπε μὲ σοβαρόν.

Ὁ Βέρτος ἐξέβαλε τὸν πῖλόν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον μὲ τὸν χαριέστατόν του τρόπον,

«Εἰσθε πολλὸ ἀσθενῆς;» ἠρώτησε μὲ τὴν γλυκειάν του φωνήν. «Ἀπήτησα ἕνα κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσον ἀνήσυχον διὰ τὸ μικρὸν, ὥστε τῆς εἶπον ὅτι θὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ ἂν ἠδυνάμην νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.»

Ἡ γυνὴ ἠρεσίθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός της καὶ τὸν ἠτένισε μὲ κοίλους καὶ θαμβοὺς ὀφθαλμούς.

«Τὶ νὰ μᾶς κάμετε μικρὴ μου κύριε;—ἐκτός ἂν ἔχετε κανένα δύο σελίνια.»

«Δὲν ἔχω χρήματα,» ἐπιθύρτισεν ὁ Βέρτος, μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι δὲν ὁμοιάζε πολλὸ πρὸς μικρὸν κόμμα τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἡ γυνὴ ἀνεστέναξε λοπρῶς καὶ ἀπελπιστικῶς, καὶ ἔπεσε πάλιν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της ἀπαθῶς.

«Δὲν δύναμαι νὰ κάμω τίποτε;» ἐπανελάβε συμπληρικῶς ὁ Βέρτος.

«Τὶ νὰ κάνης ἀφοῦ δὲν ἔχεις παραδῶς;» ἀπεκρίθη ὁ παῖς, ὅστις ἦτον ἐξηλωμένος ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Τότε τὸ νήπιον ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ ὁ ἕτερος παῖς τὸ ἔσεισε μὲ τραχύτητα.

«Μὴ τὸ κάμνης νὰ κλαίῃ παρακαλῶ» εἶπεν ὁ Βέρτος. «Αὐτὸ εἶναι τὸ βρέφος, δὲν εἶναι εἶται;»

«Ναί,» ἀπεκρίθη σκυθρωπῶς ὁ παῖς: «τοῦτο εἶναι τὸ μωρὸ, ποῦ νὰ σκάσῃ, καὶ τί σὲ μέλει ἐσεῖνα;» Διότι δὲν ἔνοιε νὰ ἀναμιγνύεται ἕνος εἰς τὰς ὑποθέσεις των ἐνῶ δὲν εἶχε χρήματα νὰ τοῖς δώσῃ.

Ὁ ἕτερος παῖς, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ στομάχου τε, — καὶ ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος μικρὸς στόμαχος ἦτον ἐντελῶς κενός, — ἐστράφη καὶ ἐκύτταξε τὸν Βέρτον.

«Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶσαι καλὸ ἀρχοντόπουλο» εἶπεν «Ὁ Γιάννης δὲν εἶναι στὰ καλά του, γιατί ἔσπασε τὸ πόδι του, καὶ εἴμαστε νηστικοὶ ἀπὸ χθὲς τὸ μεσημέρι, καὶ μωνο ἕνα τοῦ ἠπιαμε πρὶν φύγη ἡ Μαριγῶ, καὶ ἡ μητέρα εἶναι κακὰ, πολλὸ κακὰ!» εἶπε λοπρῶς, ἐνῶ τὰ δάκρυα κατέρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν του.

«Ἄχ, τὶ νὰ κάμω;» ἐσκέφθη ἀναστεναζών ὁ Βέρτος. Ἄν εἶχε μόνον τὰ χρήματά του καὶ τὸ ῥολόγιον τὰ ὁποῖα εἶχον πέσει εἰς τὴν θάλασσαν! Ἐκύτταξε περὶ αὐτοῦ τόσον ἀκαθάρτον ἦτο τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο! οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τοιαύτην ἀκαθαρίαν, καὶ ἡ ἀποφορὰ τῆ ἐπροξέει ἀηθίαν. Τὰ ἐνδόματα τῶν παιδιῶν ἦσαν ῥάκη μόνον, καὶ ἡ γυνὴ ἦτο δέρμα μόνον, καὶ ὅσα, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀθλίας της κλίνης ἐξ ἀχύρου, τὸ δὲ ταλαίπωρον βρέφος ἐφώναζε τόσον δυνατὰ ὥστε σχεδὸν νὰ ἀκούηται πέραν τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς παραλίας.

«Μὴ κλαίης, μὴ κλαίης» εἶπεν ὁ Βέρτος μὲ γλυκεῖαν φωνὴν θέσας τὰ ἄκρα τῆς ἐρυθρᾶς του ζώνης ἐνώπιον τοῦ βρέφους. Τοῦτο ἐφέλικυσε τὴν προσοχὴν του, ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καὶ ἤρχισε νὰ γελᾶ τείνον τὰς χεῖράς του πρὸς τὴν ζώνην. Ὁ Βέρτος ἠσθάνθη μεγάλην ὑπερηφανίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ἀκόμη δὲ καὶ ὁ σκυθρωπὸς Γιάννης θαυμάζων ἐπιθύρτισε

«Γὰ δὲς τον.»

Ὁ Βέρτος ἔλυσε τὴν ζώνην του καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸ βρέφος. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Γιάννη ἔσπινθη μὲ πλεονεξίαν «Ἀφέντη, ἡ ζώνη σου πουλιέται γὰ κάττι!»

«Ἄ, δὲν πρέπει νὰ τὴν πωλήσητε» εἶπεν ὁ Βέρτος, «εἶναι διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸ μωρὸν. Κότταξε τί ὠραίους καὶ μεγάλους ὀφθαλμούς ἔχει! Πῶς γελᾷ!»

«Τὰ παπούτσια σου ἀξίζουν κάττι!» ἐπιθύρτισεν ὁ Γιάννης.

«Μὴ Γιάννη, μὴ!» ἐπιθύρτισεν ὁ Τὸμ, «μὴ ζητιανεύης» Ὁ Βέρτος ἔμεινε κατάπληκτος. Τὸ νὰ πωλήσῃ τὰ ὑποδήματά του τῆ ἐφαίνετο τὸ αὐτὸ μὲ τὸ νὰ πωλήσῃ τὴν κόμην του ἢ τὰς χεῖράς του. Ἡ γυνὴ ἠνοεῖ τοὺς θαμβωμένους τῆς ὀφθαλμούς.

«Νὰ τοὺς συγχωρῆς, μικρὴ μου κύριε, εἶναι καλὰ παιδιὰ τὰ κακόμοιρα, ἀλλ' εἶναι νηστικὰ ἀπὸ χθὲς τὸ μεσημέρι, καὶ τότε δὲν εἶχαν ἄλλο τι παρὰ δύο τρία καρῶτα, καὶ τὰ παιδιὰ ἤξεύρετε δὲν χορταίνου.»

«Καὶ δὲν ἔχετε τίποτε;» ἠρώτησεν ὁ Βέρτος κατ' ἀπληκτος, ἐνώπιον τοιαύτης πενίας.

«Πῶς νὰ ἔχωμεν τίποτε;» ἀπεκρίθη ἀγρίως ἡ γυνὴ. «Τὸν ἄνδρα μου τὸν ἔχουν φολακίσει, καὶ τὴν Μαριγῶ τὴν στέλνου σχολεῖο ἐνῶ πεθαίνουμ ἀπὸ τὴν πείνα, καὶ κανεὶς δὲν βγάζει λεπτὸ, ἀφοῦ ὁ Γιάννης ἔσπασε τὸ πόδι του, καὶ οὔτε γάλα ἔχω νὰ δώσω τοῦ παιδιοῦ.»

«'Αλλ' ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸν ὅποιον ἐργάζεσθε δὲν θὰ σᾶς ἐβοήθει;»

«Τί τοὺς μέλει; Ἄν εἴμαστε ἐκεῖ καλά, δουλεύομεν καὶ πληρώνομασθε, εἰ δὲ μὴ, δουλεύουν ἄλλοι καὶ πληρώνονται.» Τότε κατέπεσεν ἀσθμαίνουσα. Ὁ Βέρτος ἴστατο ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ.

«Εἶπες βυ δύνασαι νὰ πωλήσῃς τὰ ὑποδήματά μου;» ἠρώτησεν ἐνθουμηθεὶς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγίου Μαρτίνου καὶ τοῦ ἐπενδύτου του. Ὁ Γιάννης ἔγεινεν ἀμέσως περὶ χαρῆς.

«Τὰ πουλῶ τρία σελίνια, καὶ ἴσως περισσότερον κάτω εἰς τὸ χωριὸν» εἶπε.

«Δὲν πρέπει νὰ πάρετε τὰ πράγματα τοῦ μικροῦ κοριόου,» ἐπιθύρῃσεν ἡ μήτηρ, ἀλλ' ἦτο σχεδὸν λιπόθυμος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον σκοτισθῆ; «Τρία σελίνια,» εἶπεν ὁ Βέρτος σκεπτικῶς «μοὶ φαίνεται ὀλίγον. Νομίζω ὅτι ἀξίζουν λίραις. Ἐμπορεῖτε νὰ ἐγοράσῃτε ἓνα ἄρτον μὲ τρία σελίνια;» (ἀκολουθεῖ.)

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΕΡΙ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ.

Ἀφοῦ ἀναγνώσῃτε βιβλίον ἢ ἄρθρον ἢ καὶ σημείωσιν τινα ἢ ὅποια νὰ περιέχῃ καμμίαν ὠφέλιμον γνώσιν, μὴ ἐπιδοθῆτε εὐθὺς εἰς ἄλλην ἀσχολίαν, ἀλλὰ σκεφθῆτε ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς περὶ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀνεγνώσατε. Προσπαθήσατε νὰ τὰ ἀνακαλέσῃτε εἰς τὴν μνήμην σας, καὶ σημειώσατε τί ἐμάθητε νέον καὶ τί σᾶς ἦτον ἤδη γνωστόν. Τοῦτο θὰ σᾶς φανῇ κάπως δύσκολον κατ' ἀρχάς, ἕωσού συνειθίσῃ ὁ νοῦς σας νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν θέλησίν σας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ προσπάθεια νὰ ἀνακαλέσῃτε τὰ ἀναγνωσθέντα θὰ ἐντυπώσῃ αὐτὰ εἰς τὴν μνήμην σας, καὶ δὲν θὰ ἐξαλειφθοῦν εὐκόλως. Ἀπ' ἐναντίας, ἂν μεταβῆτε ἀμέσως ἀπὸ ἐν ἀνάγνωσμα εἰς ἄλλο, ἢ εἰς ἄλλην ἀσχολίαν, τότε αἱ ἰδέαι σας περὶ αὐτοῦ θὰ εἶναι συγκεχυμέναι, καὶ μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας θὰ ἐξαλειφθοῦν ἐντελῶς.

Ἡ συνήθεια λοιπὸν αὕτη, τοῦ νὰ ἐπαναλαμβάνητε μὲ τὸν νοῦν σας ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἀναγνώσκατε, ἐνδυναμώνει τὸ μνημονικὸν καὶ σᾶς βοηθεῖ νὰ διδάχῃτε βλῆν σας τὴν προσοχὴν εἰς ἐν ἀντικείμενον, σᾶς κάμνει δὲ καὶ ἱκανοὺς νὰ διακρίνητε τὰ διάφορα εἶδη γνώσεων καὶ νὰ τὰ κατατάσῃτε ἕκαστον ὅπου ἀνήκει.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι διεκρίθησαν εἰς τὰ γράμματα ἢ εἰς τὴν ἐπιστήμην δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ κάμουν τὰς σπουδαίας τῶν ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις ἢ νὰ γράφουν τὰ σοφὰ τῶν βιβλία ἂν δὲν εἶχον τὸν νοῦν τῶν τόσο καλῶ ἐξησημένων, ὥστε νὰ δύνανται νὰ τὸν μεταχειρίζωνται ὅπως ἤθελον. Πιθανὸν τινὲς ἐκ τῶν φίλων ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων»

νὰ γείνουν ποτε σοφοὶ καὶ εὐπαιδευτοὶ ἄνδρες, ὥστε νὰ ὠφελήσουν τὸν κόσμον καὶ τὴν πατρίδα τῶν διὰ τῶν γνώσεών των· ἀλλ' εἴτε ἐλπίζητε νὰ διακριθῆτε εἴτε μὴ, θὰ κάμνητε καλῶς ἂν ἀρχίσητε εὐθὺς νὰ πραγματώνητε τὴν συμβουλήν ταύτην ὅταν ἀναγινώσκατε, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἴδητε ὅτι ὄχι μόνον ἐννοεῖτε καλλιτέρον πᾶν β.π. ἀναγινώσκατε, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔχετε τὴν μνήμην σας πλήρῃ ὠφελίμων καὶ εὐχαρίστων γνώσεων, τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ μεταχειρίζεσθε ἅμα παρουσιασθῆ ἀνάγκη.

Ὁ τάφος καὶ τὸ ρόδον.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Βικτορος Οὐγκώ.)

Εἰς τὸ ρόδον λέγει ὁ τάφος
«Πῆς μου, ἄνθος τῶν ἐρώτων
Τὶ τὰ δάκρυα τὰ κάμνει
Ἐπὶ σοῦ χύνει ἡ αὐγή;»
Καὶ τὸ ρόδον λέγει ἡ Γάφε.
Εἰς τὸ σκοτεινὸν σου βάθος
Τὶ τὰ κάμνει βρα πύττων;
Πῆς μου, τάφε σκοτεινέ.
«Γάφε»—λέγει—εἰς τῆς δρόσου
Ἐν μοι χύνει ἡ πρωΐα,
Ἐστὴν σκιάν τῆς κάλυκός μου
Μύρον κάμνω εὐδοσμον. ὦ
«Ἄνθος»—λέγει καὶ ὁ τάφος
«Τὸν θνητὸν, ὥστεις κατέβη
Εἰς τὸ βάθος μου, τὸν κάμνω
Ἄγγελον οὐράνιον.»

M. K.

ΜΥΘΟΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ.

Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ εἶδεν ὅτι ἦσαν ὅλα καλὰ, ἔστειλεν ὅλα τὰ ζῶα πρὸς τὸν Ἀδάμ διὰ νὰ τὰ ὀνομάσῃ ἐκεῖνος, τὰ ἄνθη ὁμοίως ἠθέλησε νὰ ὀνομάσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὥστε τὰ ἔθεσεν ὅλα ἐμπρὸς του, καὶ ὁπῆγεν ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο δίδων εἰς ἕκαστον τὸ ὄνομα του, καὶ καθά ἄνθος ἤκουε τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον τῷ ἔδιδεν ὁ Θεός.

Ἀλλ' ὁμοίως ἐν μικρὸν ἄνθος μὲ γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἐπρόσχε νὰ ἀκούσῃ τι ἔλεγεν ὁ Θεός, διότι ἐσκέπτετο μόνον πόσον καλὸς ἦτον ὁ Θεός, καὶ τὸν ἐκύτταζε μὲ χαμόγελον εἰς τοὺς γαλανοὺς τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἦνοιγε πρὸς αὐτὸν τὴν χρυστὴν του καρδίαν, ὥστε ἐλγισμὸν ὅταν ἤλθεν ἡ σειρὰ του νὰ ὀνομασθῆ, καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν ἤκουσε τί ὄνομα τῷ ἔδωκεν ὁ Θεός. Τότε ἐντράπη πολὺ, καὶ ἔκυψε τὰ ἄνθη καὶ τὰς κάλυκας του καὶ εἶπε.

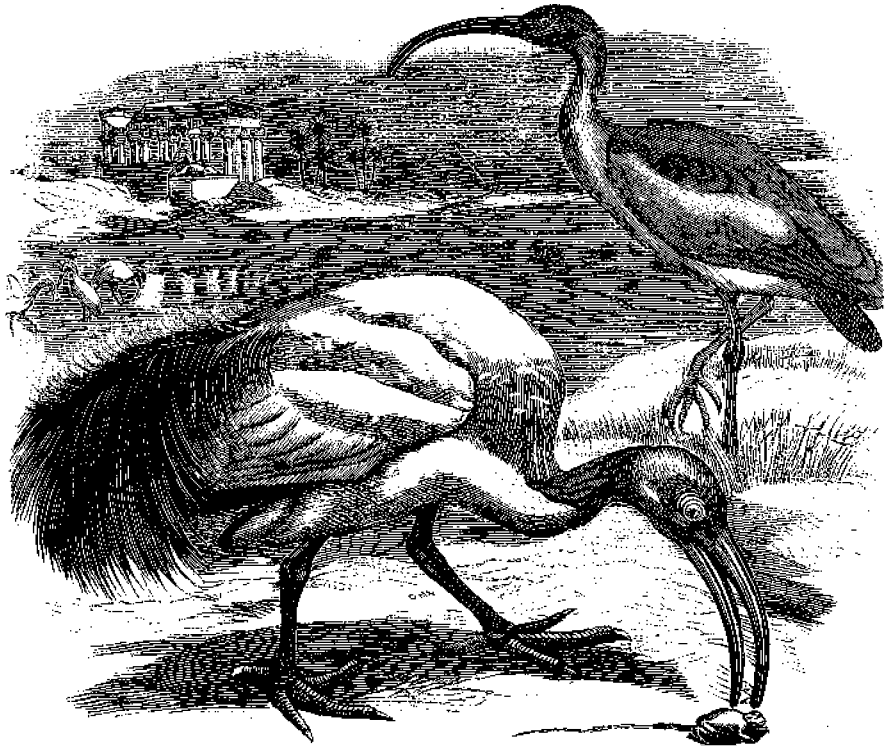
— «Ἄ, Κύριε ἀγαπητέ, μὴ θυμώσῃς μαζί μου. Σὲ ἐκύτταζα μὲ τὴν προσοχὴν ὥστε ἐλγισμὸν ὅταν παρητηρήσω τί ὄνομα μοῦ ἔδωκες. Εἶπέ μοι το πάλιν

καὶ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω! » Τότε ὁ Θεὸς ἐκύτταξε μὲ γλυκύτητα τὸ μικρὸν ἄνθος καὶ τῷ ἀπεκρίθη «Δὲν εἶμαι θυμωμένος μαζί σου. Τὸ νὰ λησμονῆς τὸν ἑαυτὸν σου δὲν εἶναι ἁμαρτία. Μόνον μὴ με λησμόνει!» Καὶ ἀφοῦ εἶπε τοῦτο ὁ Κύριος ἀνεχώρησεν εὐθύς, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ περισσότερον πλησίον εἰς τὸ μικρὸν ἄνθος, ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ δι' ἑλπὴν τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν. Ἄλλὰ τὸ μικρὸν ἄνθος ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ, καὶ τώρα ἀκόμη τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο φυτὸν, τὸ ὅποιον ἄλλοι ἀγαπῶμεν καὶ ἔχει λευκὰ καὶ γαλανὰ ἄνθη ὀνομάζεται «Μὴ με λησμόνει.»

Ἀγαπητὰ τέκνα, εἰσθε δια ἄνθη εἰς τὸν κῆπον οὔ Θεοῦ; Τί ὄνομα σὰς ἔδωκεν ὁ Θεός; Θέλετε νὰ

ἀνέτρεφον ἐντὸς τῶν ναῶν, νομίζοντας ὅτι, ὅστις ἤθελε φονεύσει αὐτὴν ἦτο ἐνοχος μεγάλου ἁμαρτήματος. Ταῦτα μαθαίνομεν ἐκ τῶν ἱερογλυφικῶν ἢ εἰκονογραφικῶν διὰ μέσου τῶν ὁποίων οἱ αἰγύπτιοι ἔγραφον, ὅπου συχνότατα ἀπαντᾶται ἡ εἰκὼν τοῦ πτηνοῦ τούτου μὲ σημασίαν ἐπισημότητος. Ὡς φαίνεται δὲ οἱ αἰγύπτιοι ἐσέβοντο τὸ πτηνὸν τοῦτο διότι προεμήνυε τὴν ἐτήσιαν πλημμύραν τοῦ Νείλου, ἡ ὁποία, ὡς βεβαίως ἐμάθετε ἐκ τῆς γεωγραφίας, εἶναι καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ αἰτία τῆς καρποφορίας τῆς γῆς, καὶ ἀνευ τῆς ὁποίας θὰ ἐδυστυχεὶ ὁλόκληρος ἡ χώρα.

Τὸ ὅπισθεν τῆς Ἰερᾶς Ἰβίως πτηνὸν εἶναι ὁσαύτως Ἰβίς, ὀνομάζεται δὲ Στιλπνὴ, διότι πράγματι τοιαῦτα

Ἡ ἱερὰ Ἰβίς καὶ ἡ σελπνὴ Ἰβίς.

οἷς τὸ εἶπε; Εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, —εἰσθε λοιπὸν Χριστιανοί; Προσπαθεῖτε νὰ λησμονήτε τὴν ἰδίαν σας θέλησιν καὶ νὰ κάμνητε τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ τότε καθὼς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἄνθος θὰ ὀπενθυμίζετε εἰς τὸν κόσμον ὅτι δὲν λησμονεῖτε τὸν Χριστόν.

ΙΕΡΑ ΙΒΙΣ ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΗ ΙΒΙΣ

Τὸ εἰς τὰ ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος ταύτης πτηνὸν εἶναι ἡ ἱερὰ Ἰβίς τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὀνομάζεται οὕτω διότι οἱ ἀρχαῖοι αἰγύπτιοι τὴν ἐθεώρουν ἱερὰν καὶ τὴν

εἶναι τὰ πτερά του τὸ χροῖμα του εἶναι καστανοῦν, ἐκτός τῆς κεφαλῆς ἡ ὁποία εἶναι πρασίνη, καὶ μικρότερα τῆς ἱερᾶς Ἰβίως. Ἀμφότερα ταῦτα τὰ πτηνὰ τρέφονται ἐκ τῶν σαύρων, βατράχων καὶ ἄλλων ἐντόμων, τὰ ὅποια εὐρίσκουν ἐν τῷ βορβόρῳ τῶν λιμνῶν καὶ ποταμῶν. Ἡ ἱερὰ Ἰβίς ἐμφανίζεται εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅταν ἀρχίσῃ ὁ Νεῖλος νὰ ὑπερεκχειλίσῃ, καὶ μένει ἕως οὗ κατακαθίσουν πάλιν τὰ ὕδατα, καὶ ἀποξηρανθῇ πάλιν ἡ γῆ, τότε δὲ μὴ εὐρίσκουσα πλέον τροφήν ἐκεῖ ἀναχωρεῖ εἰς ἄλλους τόπους.

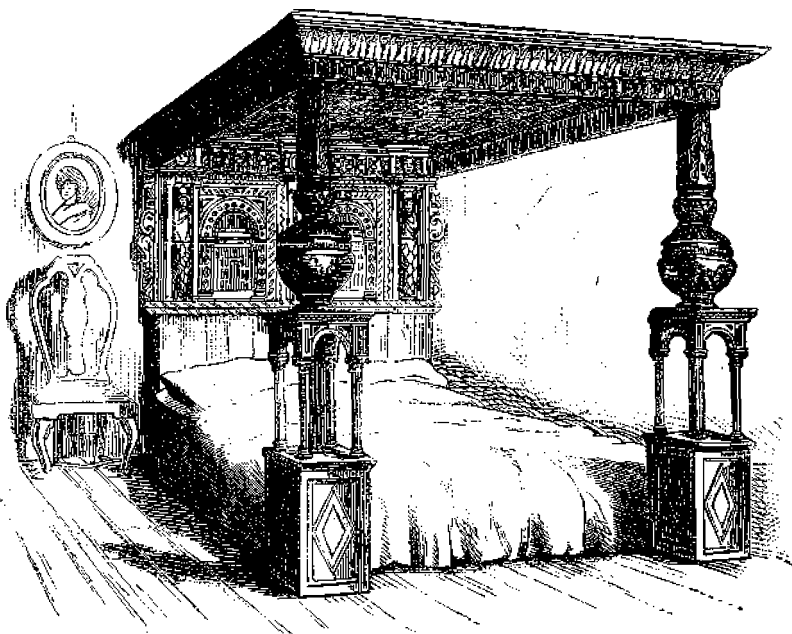
Οἱ σημερινοὶ αἰγύπτιοι οὐδόλως σέβονται τὰς Ἰβίς ὡς ἱερὰς ἀλλ' ὁσαύτως δύνανται τὰς φονεύουν καὶ τὰς πωλοῦν εἰς τοὺς ξένους.

Ἑκλήνη ἀρχαίου ἀγγλικοῦ ρυθμοῦ.

Ἡ κλίνη, τὴν ὁποίαν ἔχετε ἐνώπιόν σας, εἶναι ἡ περίφημος «Μεγάλη Κλίνη» τῆς Οὐαίρ, κόμισς ἐν τῇ κομητείᾳ Χάρτφορντ τῆς Ἀγγλίας· εἶναι δὲ ἡ ἀρχαιοτάτη ἴσως κλίνη αὐτῆς ἧς σώζεται ἀκόμη, καὶ φέρει τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἔτους 1460, κατὰ τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἐπισκευὰς τινὰς, διότι ἦτον ἤδη παλαιά. Εἶναι τετραγωνος, δώδεκα ποδῶν τὸ μήκος καὶ δώδεκα τὸ πλάτος, καὶ συνίσταται ἀπὸ ξύλου δρυὸς πλουσίως τετορνευμένου καὶ γεγλυμμένου. Κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους καιροὺς εὐνεθεῖτο πολὺ νὰ κοσμοῦνται αἱ κλῖναι μὲ πᾶν εἶδος κοσμήματος, μὲ ἀγίους, ναοὺς,

εἰς τὸ Μαγδεμβούργον ἐπὶ ἐλαφρᾶς τινος ἀμάξης διὰ μέσου ἀνθηρᾶς σειρᾶς δένδρων. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγένετο καταφανεστέρα ἡ ἐνώπιόν του πόλις, τὸ δὲ ὠραῖον θέαμα αὐτῆς τὸν ἐπλήρωσεν εὐχαριστήσεως, ἐσυλλογίσθη τὴν χαρὰν τῶν γονέων του καὶ τὴν πατρικὴν ἐπιδοκίμασίαν τοῦ Στρατηγοῦ φόν Βράουν βέδελ, ὅτε ἤδη, μετὰ πέντε ἐτῶν ἀπουσίαν, θὰ παρουσιάζοτο ἐνώπιόν του ὡς πιστὸς καὶ ἀνδρειωμένος στρατιώτης τοῦ Βασιλέως Φριδερίκου.

Ἐκεῖνην τὴν στιγμήν εἶδε πλησιάζον ζεῦγός τι· τοὺς ἐθεώρησε προσεκτικῶς. «Πάτερ! μή τερ! ἢ ἀνέκραξεν καὶ ἐπήδησεν ὄρθιος εἰς τὴν θέσιν του, λησμονήσας τὰς πληγὰς του. Κατέπεσεν ὁμοῦ εἰς τὸ κάθισμά

Ἀρχαία ἀγγλικὴ κλίνη.

σταυροῦ, ἀνθῆ, ἀκόμη δὲ καὶ μὲ γράμματα, ὅταν μὲ παροιμίας καὶ ῥητὰ ἐκ τῆς Γραφῆς. Ἐνίοτε εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας ἀντὶ παραστάδιων ἦσαν ἀγάλματα ἁγίων, καθὼς μαρτυρεῖ καὶ ὁ παλαιὸς ἑξορκισμὸς.

«Ματθαίε, Μάρκε, Λουκᾶ καὶ Ἰωάννη!

Εὐλογήσατε τὴν κλίνην μου.

Τέσσαρας παραστάδας ἔχει ἡ κλίνη,

Τέσσαρες ἄγγελοι μὲ περικυκλοῦν.»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια· ἴδε παρελθόν φύλλον.)

ΚΕΦΑΛ. Θ'.

Ἦτον ἀνοίξας καὶ ὁ Γεώργιος ἐπλησίαζε βραδέως

τοῦ μετὰ στεναγμοῦ, ὃ δ' ἀμανηλάτης ἐστάθη καὶ πρὶν ἢ δυνῆθῃ ὁ Γεώργιος νὰ καταδαμάσῃ τοὺς πόνους του, οἱ γονεῖς του ἦσαν ἐν τῇ ἀμάξῃ κάμνοντες χιλίας δύο ἐρωτήσεις, μετὰ δακρύων χαρᾶς. Ἡ ἀμάξα ἐπροχώρησε καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν τῆς πόλεως, εἰς τὸν ὄψηλόν θόλον τῆς ὁποίας εἰσῆλθεν.

Ἐντὸς τῆς πόλεως ἦτον ὁ γνωστὸς τῷ Γεωργίῳ σταθμὸς, ὅπου οἱ φρουροὶ ἴσταντο γελῶντες, συνομιλοῦντες καὶ καπνίζοντες. Ὁ Γεώργιος ἰδὼν αὐτοὺς ἐμειδίασεν· οἱ στρατιῶται οὗτοι ἦσαν τόσον διαφορετικοὶ ἀπὸ ἐκείνους, μεθ' ὧν ἐπὶ πέντε ἔτη εἶχε συμπολεμήσει. Ἀντὶ σοβαρῶν, καὶ ἐσκληρυμένων προσώπων ἡλιοκαῶν, μαυρισμένων ἐκ τοῦ καπνοῦ τῆς πυρίτιδος καὶ τῶν πολέμων, ἐνταῦθα ἔβλεπε πρόσωπα μειδιῶντα, περιχαρῆ καὶ εὐθυμα.

Λοχίας τις ἐξήλθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐκ τοῦ σταθμοῦ τῆς φρουρᾶς καὶ ἐθέρησε προσεκτικῶς τὴν ἄμαξαν ἧτις ἤρχετο βραδέως. Ἄμα δὲ ἔφθασε κοντὰ, ἐπλησίασεν εἰς αὐτήν, ἐχαιρέτησε καὶ ἠρώτησε πῶς ὠνομαζέτο ὁ Γεώργιος. Ὅτε δὲ τῷ εἶπον τὸ ὄνομά του, εἶπε μετὰ σεβασμοῦ ὁ λοχίας.

— Βλέπω λοιπὸν ὅτι ἐπέτυχον τοῦ ἀπαιτουμένου προσώπου. Ὁ κ. Στρατηγὸς φὸν Βραουν-βέδελ ἔδωκεν ἐντολήν δι' ὑμᾶς, ἵνα διευθυνθῆτε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου σᾶς ἀναμένει καὶ πάντα εἶναι ἔτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν σας. Κατοικεῖ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Κρόιτς.

«ὦ! τὴν γνωρίζω τὴν οἰκίαν,» εἶπεν ὁ Γεώργιος· «εὐχαριστῶ»

Ὁ λοχίας χαιρετήσας πάλιν ἀπεσύρθη, καὶ ἡ ἄμαξα ἐπροχώρησεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Στρατηγοῦ. Ὅτε ἔφθασαν ἐκεῖ ἡ κ. Βραουν ἐτρόμαξε καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἰδοῦσα τὸν υἱὸν τῆς μὴ δυνάμενον νὰ περιπατήσῃ ἀλλὰ μεταφερόμενον ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν ἀπὸ τῆς ἀμάξης εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ γέρον φὸν Βραουνβέδελ ὑπεδέχθη τὸν προστατευόμενόν του μετὰ χαρᾶς. Εἶχεν ἔτοιμάσει δωμάτιον δι' αὐτὸν καὶ προσεκάλεσε καὶ τοὺς γονεῖς του νὰ μείνωσι νὰ τὸν περιποιῶνται. Ἡ μήτηρ ἀσμένως ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ἀλλ' ὁ κ. Βραουν εἶπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὴν ὑφαντικὴν του τέχνην.

Οὕτως ὁ Γεώργιος ἔμεινε παρὰ τῷ Στρατηγῷ ὅπου ἐλάμβανε τὴν καλλίστην ἱατρικὴν περιποίησιν, καὶ πᾶσαν εὐκολίαν, ἐνοσηλεύετο δὲ ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἐνῶ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἤρχετο νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ὁ πατήρ του.

Αὗται ἦσαν ἡσυχοὶ καὶ εὐχάριστοι ἡμέραι διὰ τὸν Γεώργιον, διὰ τοὺς γονεῖς του καὶ διὰ τὸν γέροντα Στρατηγόν, ὅστις οὐδὲν ἠδύνατο περισσώτερον νὰ ἀκροάζεται, ὅσον τὸν Γεώργιον νὰ διηγῆται τὰς εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον περιπετείας του. Ὁ Στρατηγὸς ὁ ἴδιος δὲν εἶχε λάβει μέρος εἰς τὸν πόλεμον, ἀλλ' εἶχε μείνει, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, διοικῶν τὴν φρουρὰν τοῦ Μαγδεμβούργου.

Μέχρι τῶν ἀρχῶν Αὐγούστου ὁ Γεώργιος δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατῇ, ἀλλὰ τότε ἔκαμε τὸν πρῶτον περιπατὸν του καὶ διευθύνθη εἰς τὴν παλαιὰν πατρικὴν οἰκίαν ἐν τῇ ἀγροτικῇ συνοικίᾳ. Ἡ μήτηρ του τὸν συνώδευσεν ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἐπέστρεψε μαζί του, διότι ὁ πατήρ του εὐσχυρίσθη ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μείνῃ ἄνευ αὐτῆς. Ὅθεν ὁ Γεώργιος ὑπεσχεθῆναι νὰ ἔρχεται καθ' ἑκάστην νὰ τοὺς ἐπισκέπτεται.

Ὅτε ἀνέλαθε πάλιν τὰς δυνάμεις του καὶ ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς συναναστροφὴν μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν οἵτινες ἐσύχναζον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Στρατηγοῦ, παρετήρησε ψυχρότητα τινα πρὸς αὐτὸν ἐκ μέρους αὐτῶν· καὶ ὅτι οἱ νεαροὶ ἀνθυπολοχαγοὶ τῆς φρουρᾶς ὤμιλλον πρὸς αὐτὸν μὲ καταφρονητικὸν ὄφρος ὅσακις δὲν ἦτο παρὼν ὁ Στρατηγός. Ἡμέραν δὲ τινα ἀνέφερε τὴν διαγωγὴν ταύτην εἰς τὸν γέροντα.

— «Ἄ! οἰέ μου,» εἶπεν ὁ Στρατηγὸς γελῶν, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀφρευκτον, φοβοῦμαι. Ὅλα αὐτὰ τὰ παιδάκια εἶναι ὑπερήφανα ἐπὶ τῇ ὑψηλῇ καταγωγῇ των, καὶ ἂν δὲν ὑπηρετήσαν τὴν πατρίδα ἔσονται, νομίζουσι ὅτι ἀρκεῖ ὅτι οἱ πρόγονοὶ των ἔκαμαν αὐτοὺς.

Ἄλλ' εἶπέ, Γεώργιε, πῶς θὰ σοῦ ἤρθεκε νὰ κολλήσῃς ἕνα «φόν» * ἐμπρὸς εἰς τὸ ὄνομά σου; νὰ γένης δηλ. ὁ θετός μου υἱός; Ἐ; Γεώργιος φὸν Βραουνβέδελ δὲν εἶναι κακόχρον!»

— Ἐδραρσεταίεθε νὰ ἀστείεύσθε, κύριε Στρατηγέ· ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος μειδιῶν, «καὶ ἀκόμη ὁ ἀστεῖσμός οὗτος δεικνύει τὴν μεγάλην εὐμένειαν, ἣν πάντοτε μοὶ ἐδείξατε.»

— Ἐγὼ ποτῶς δὲν ἀστείεύομαι. Ἐὰν θέλῃς νὰ σὲ υἱοθετήσω, εἶπέ το. Θὰ ὑπάγω ἀμέσως εἰς τὸν βασιλέα καὶ θὰ τὸν ζητήσω τὴν χάριν ταύτην. Λοιπὸν κύριε Γεώργιε φὸν Βραουνβέδελ»

Ὁ Γεώργιος πρὸς στιγμήν ἐδίστασεν, ἡ λάμψις τῆς προσφορᾶς ταύτης τὸν ἐθάμβωσεν, ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ εὐεργέτου του καὶ τὴν ἐπίληψε, μὴ δυνάμενος νὰ ὀμιλήσῃ. Ὁ δὲ γέρον ἐξέλαθε τοῦτο ὡς σιωπηλὴν συναίνεσιν.

— Σύμφωνοι! Ἀῦριον ὅ' ἀρχίσω τὰς ἀναγκαίας διατυπώσεις· ἐὰν δὲ θέλεις, εἰμπορεῖς εὐθὺς νὰ εἰδοποιήσῃς τοὺς γονεῖς σου, ὅτι τοὺς ἀφαιρῶ τὸν υἱὸν ὀλοτελῶς. Χα! χα! θὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια των μὲ ἐκπληξιν.»

Οἱ λόγοι οὗτοι διετρόπησαν τὴν καρδίαν τοῦ Γεωργίου συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν καὶ εὐθὺς ἀπέσυρε τὴν χεῖρά του.

«Σταθῆτε, παρακαλῶ, σταθῆτε» ἀνέκραξε. «Δὲν δύναμαι νὰ φέρω τὸ ὄνομά σας. Δὲν δύναμαι νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς πτωχοὺς μου γονεῖς καὶ ν' ἀπορρίψω ἀπ' ἐμαυτοῦ τὸ ταπεινὸν ἀλλ' ἐπιμον ὄνομα, ἕπερ ἐκκληρονόμησα ἀπ' αὐτῶν. Ἡ μήτηρ μου θὰ ἀπέθνησκεν ὅπῃ λύπη, ἐὰν ἐμάνθανεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μὲ ἀποκαλῇ υἱὸν τῆς, καὶ ὁ πατήρ μου . . . .»
(Ἀκολουθεῖ).

(*) Τὸ φόν, προηγούμενον τοῦ ὀνόματος, δηλοῖ βαθμὸν Βαφώνου.

ΟΧΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΑΛΛΑ ΕΛΕΟΣ.

Ἐπὶ Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου ἡμέραν τιὰ παρουσίασθῃ μόνῃ εἰς τὴν πόλιν τῶν ἀνακτόρων μία κόρη, ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἦτις διὰ τῶν θαυρῶν καὶ παρακλησέων τῆς τόσον συνεκίνησε τοὺς θυρωροὺς καὶ στρατιώτας ὥστε τὴν ἀφήκαν νὰ εἰσέλθῃ, ὅπως ὀμιλήσῃ μὲ τὸν Ναπολέοντα, ὅστις ἦτο τότε Πρῶτος Ὑπατος τῆς Γαλλίας. Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν διὰ τῆς ὁποίας ἐμελλεν ὁ Ναπολέων μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του νὰ περάσῃ. Ἄρα λοιπὸν ἐφάνη ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας του, καὶ μὲ ἱκεταυτικὴν φωνὴν καὶ λογιμοὺς ἀνέκραξε «Συγχωρήσατε, συγχωρήσατε τὸν πατέρα μου!»

— Καὶ τίς εἶναι ὁ πατήρ σου, καὶ τίς εἶσαι σύ;— ἠρώτησεν ὁ Ναπολέων.

— «Ὀνομάζομαι Λαϊόλλα,» ἀπεκρίθη, καὶ μετὰ θαυρῶν προσέθεσεν. — «Ὁ πατήρ μου εἶναι καταδικασμένος εἰς θάνατον!»

— «Ἄ, δεσποινίς,» εἶπεν ὁ Ναπολέων, — «δὲν δύναμαι νὰ πράξω τίποτε ὑπὲρ τοῦ πατρός σου. Ἀυτὴ εἶναι ἡ δευτέρα φορὰ, ὅτε εὐρέθη ἄνοχος προδοσίας τῆς πατρίδος του.»

— «ὦ ναί!» ἀπεκρίθη ἡ δυστυχὴς κόρη. — «Τὸ ἐξεύρω, ἀλλὰ δὲν ζητῶ δικαιοσύνην, ζητῶ ἔλεος! Σὺς ἔχε τεύω, συγχωρήσατε, ἂ, συγχωρήσατε τὸν πατέρα μου!»

Τὸ χεῖλος τοῦ Ναπολέοντος ἔτρεψε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑγράνθησαν. Ματὰ μίαν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν σιωπηλῶς ἐζήτηε νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησίν του, ἔλαβε τρυφερῶς τὴν χεῖρα τῆς κόρης καὶ εἶπε.

— «Χάριν σοῦ, κόρη μου, θὰ συγχωρήσω τὸν πατέρα σου. Ἀρκεῖ τοῦτο. Τώρα ἐπίστρεψε εἰς τὴν οἰκίαν σου.»

Ἡ ἱστορία αὕτη φιλιτατοῖ μοι ἀναγνώσται μᾶς διδάσκει ἀκριβῶς τὴν θέαν μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. «Ὅλοι ἡμεῖς εἴμεθα ἁμαρτωλοὶ, καὶ κατὰ τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης πρέπει νὰ τιμωρηθῶμεν· ἀλλ' ἔρχεται ὁ Χριστὸς, ὁ Μεσίτης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ λάβῃ ἔλεος δι' ἡμᾶς καὶ νὰ μᾶς συγχωρήσῃ, ὅχι διότι ἀξιζομεν νὰ συγχωρηθῶμεν, ἀλλὰ διότι μᾶς ἐσπλαγχνίζεται καὶ δὲν θέλει νὰ χαθῶμεν αἰώνως.

Ὁ Χριστὸς μάλιστα ὄχι μόνον ἐμεστέυσε μὲ τὸν Θεὸν δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ἐτιμωρήθη αὐτὸς ἀντὶ ἡμῶν, ὥστ ἡμεῖς νὰ ἐκφύγωμεν τὴν τιμωρίαν· ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς διὰ νὰ λυτρωθῶμεν ἡμεῖς ἀπὸ τὰ αἰώνια βασάνα. Πόσον πρέπει νὰ τὸν ἀγαπῶμεν διὰ τοῦτο!

Εἰς τοὺς ναύτας τοῦ «Ναυάρχου Μιαούλη.»

Ποίημα τὸ ὁποῖον ἀπηγγέθη ἐν Ῥάμλε ὑπὸ τοῦ κ Γ. Κ. Κωνσταντινίδου εἰς γάβμα, παρατεθὲν πρὸς τιμὴν αὐτῶν.

Ναύτας μου, σὰν ἀράξετε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν πόλιν,
δὲν ἀσθανθήκατε παλμὸ εἰς τὴν καρδίαν σας θλοι;

τῆς Ἀλεξάνδρας τὸ φηλό
σὰν εἶδετε φανάρη,
δὲν σας ἐφάνη ἡ σκιὰ
πῶς ἦτο τοῦ Κανάρη;
Παράπονον δὲν ἔχοσατε
σιγὰ ἀπὸ τὸ κύμα,
πῶς στόλου δὲν ἠμπόρεσε
νὰ γένη μαῦρον μνημα;

Λέγουν πῶς σὰν ἀράξετε
ἀγέρας δὲν φροσοῦσε
σὲ αὐρα μετεβλήθημε...
Συγχωρήσαι ζητοῦσε!
Συγχωρήσαι! γιὰτι αὐτὸς
μᾶς ἄρπαξ' ὁ ἀγέρας
τῆς ναυτικῆς καλληκαρίας
τὸ ἐνδοξο τὸ γέρας!
Ἄχ! δεύτερο θὰ εἶχαμε
θρήμβον Σαλαμίνος,
ἂν ἔξαφνα δὲν φύσαε
ὁ ἄνεμος ἐκεῖνος!

Καλῶς τα, τὰ δελφίνα μας,
σ' αὐτὸ τὸ περιγιάλι
εἰς τὴν θερμὴν μας πύσατε
καὶ ἀνοικτὴ ἀγκάλη,

Στὰ στιβαρὰ τὰ χεῖρα σας κρατεῖτε τὸ τιμὸν
τοῦ μέλλοντος, καὶ εἰσθε σεις παρηγορίαν μόνῃ.
Καλῶς τα, τὰ ναυτόπουλα, τῆς θάλασσας καμάρη!
Ἄπόνονοι τοῦ Κριεζῆ, Μιαούλη καὶ Κανάρη!
Σεῖς εἰσθε ἡ ἐλπίδα μας, σεις ἔλο μας τὸ θάρρος,
Συλλογισθῆτε το καλὰ τὸ θέτο αὐτὸ βάρος!

Ἐὰν ἐλευθερίας φῶς εἰς τὴν Ἑλλάδ' ἀστράφτη,
τὸ χεῖρ τὸ ἀτρόμητο τὸ ἔναψε τοῦ ναυτή,
Ἑλλὰς καὶ Νάοτης εἴνε ἐν, ἀχώριστο ζευγάρι,
χωρὶς αὐτὸν εἶν' ἡ Ἑλλάς, σὰν στῆ ξηρὰ τὸ φάρι.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, ἀδελφοί! ἀγαπημένα!
Μίαν εὐχὴν σας δίδομεν μὲ μάτια θαυρῶνα·
Νὰ ταξιδεύσατε ποτε μὲ δλοκλήρους μοίρας,
καὶ στολοκαύταις μὲ θαυλὸ Κανάρη εἰς τὰς χεῖρας!

«Συγχωρήσατέ μοι τὸν πατέρα ἂ.»

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Οι Παπούσαι, φυλή τις άγρίων, οι όποιοι κατοικοῦν τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, λέγεται ὅτι δὲν εἰσέρουσι νὰ κάμουν πῦρ. Ὁ κ. Μιχλοῦκος Μακλαί, ῥώσος περιηγητῆς, ὅστις ἐπισκέφθη τὴν χώραν των, λέγει ὅτι τοὺς ἐρώτησε πῶς ἤναπτον πῦρ, καὶ ὅτι ἡ ἐρώτησις αὐτῇ τοῖς ἐφάνη πολὺ γελοία. Τῷ εἶπον δὲ ὅτι ὅταν σβῆνῃ τὸ πῦρ ἐνὸς ἀνθρώπου δανειζεται ὀλίγον πῦρ ἀπὸ τὸν γείτονα του, καὶ ὅτι ἂν ἐσθῆναι τὸ πῦρ εἰς κάθε οἰκίαν τοῦ χωρίου ἐκείνου θὰ ἐδανείζοντο ἐξ ἄλλου χωρίου. Τινὲς δὲ αὐτῶν τῷ εἶπον ὅτι εἶχον ἀκούσει ἀπὸ τοὺς πάππους των ὅτι ὑπῆρχε καιρὸς ὅταν τὸ πῦρ δὲν ἦτο γνωστὸν, καὶ ἐτρώγετο ὡμὸν τὸ κρέας.

— Τὰ δένδρα εἶναι πολὺ μακροβία. Ὁ Δὲ-Κανθίλ ὑπολογίζει, ὅτι ἡ πετέλα εἴη 335 ἔτη, φοινικὲς τινες ἔζησαν 600—700 ἔτη, εἰλαίαι 709 ἔτη, πλατάνοι 720, μία κέδρος 800, μία ἔρως 1,500, μία σμίλας 2,880, ἐν τὰ ἐξ ὀλίγον 4,000 καὶ ἐν β' α' ο' β' δ, δένδρον τῆς Ἰνδίας, 5,000 ἔτη!

— Ὁ σὺρ Ἰωσήφ Φαῦρὸν, πρέσβης τῆς Βρετανικῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρίας, λέγει, ὅτι εἰς τὰ χωρία τῶν Ἰνδομαλαίων ὄρεων ἐν Ἰνδία, τὰ νήπια τίθενται ἐντὸς σκάφης εἰς τὴν ὁποίαν κατασταλάζει ἀκαταπαύστως ὕδωρ, τὸ ὁποῖον καταπίπτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των καὶ τὰ ἀποκοιμίζει, ἐνῷ αἱ μετέροισι των ἐργάζονται!

— Ὁ διάστημα γάλλοι συγγραφεὺς Βενιαμὶν Κωνσταντίος, ὅταν ἦτο παῖς ἦτο παραπολὺ ἀμελής καὶ δυστροπός, καὶ ὅτε ἐμελέτα τὰ μαθήματά του ὅτε ὑπῆκουε τοὺς διδασκάλους του, ὥστε ὅλοι ἔβου ἀνελάμβανον νὰ τὸν διδάξουν ἀπηλπίζοντο καὶ τὸν ἄφινον. Τέλος εὐρέθη εἰς διδασκαλὸς εὐφύεστατος, ὁ ὁποῖος ἐπρότεινε εἰς τὸν Βενιαμὶν νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐφεύρουσιν μιαν νέαν γλῶσσαν διὰ τῆς ὁποίας νὰ συνεννοοῦνται μόνον οἱ δύο των. Ὁ παῖς ἐδέχθη τὴν πρότασιν, διότι τοῦ ἤρεσκεν ἡ ἰδέα, καὶ ἤρχεισε νὰ καταγίνεται ἐπιμελῶς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Ἐμελέτα καὶ ἔγραφεν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ διδασκάλου του, οἱ δύο των ἔκαμον ἀφάδρητον καὶ λέξεις, κανόνες γραμματικῆς καὶ συντακτικῆς, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμορφώοντο ἡ νέα γλῶσσα, ὡραιότερα παρὰ πᾶσα ἄλλη γλῶσσα. Ποία γλῶσσα νομίζετε, ὅτι ἦτο; — Ἡ ἀρχαία Ἑλληνική, τὴν ὁποίαν τοιουτοτρόπως ὁ παῖς αὐτὸς εἶχε μάθει μὲ μείστην εὐχαρίστησιν καὶ συγχρόνως εἶχε λάθει κλισίαν πρὸς τὴν μελέτην ἡ ὁποία ἔκτοτε δὲν ἐξηλελείθη, αὐτὸς δὲ ἔγεινε εἰς ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν τῆς ἡμέρας καὶ διεκρίθη ὄχι μόνον ὡς φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς, ἀλλὰ καὶ ὡς ῥήτωρ πολιτικὸς, εὐφύεστατος καὶ δεινότατος.

— Τὸ λευκὸν ὕρον εἶναι ἐν ἐκ τῶν ὑψίστων ὄρεων τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀποτελεῖ μέρος τῶν Ἀλπεων, ἡ δὲ κορυφή του σκεπάζεται αἰωνίως ὑπὸ χιόνος καὶ πάγου, καὶ οἱ ὄγκωδες βράχοι ἐκ πάγου, ὅστινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀποσπῶνται ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ κυλοῦνται πρὸς τοὺς πρόποδας του, καθιστοῦν λίαν ἐπικινδύον τὴν ἀνάβασίν του. Καὶ ὅμως κάθε ἔτος πολλοὶ ἀναβαίνουν μέχρι τῆς κορυφῆς του, ὄχι μόνον ἄνδρες ἀλλ' καὶ γυναῖκες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγγλίβες, αἱ ὁποῖαι εἶνε λίαν δυναταὶ καὶ ἀντέχουν εἰς τὰς τοιαύτας ἀσκήσεις. Ἐνίοτε συνέδησαν καὶ δυστυχήματα. — Ἄλλοι μὲν ὠλισθήσαν καὶ ἔπεσαν εἰς τὰ βαθέα χάσματα τὰ ὁποῖα εἰς κάθε μικρὸν διάστημα ἀπαντῶνται, ἄλλους δὲ συνέτριψε νηροστιβάς, ἡ ἔγκος χιόνος καὶ πάγου κυλιόμενος ἀπὸ τῶν κορυφῶν. — Καὶ ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦν οἱ περιηγηταὶ νὰ

ἀναβαίνουν τὸ ὄρος τοῦτο, Ἡ πρώτη αὐτοῦ ἀνάβασις ὑπὸ ξένου συνέβη τῷ 1786, ὑπὸ δύο γάλλων — ἀπὸ δὲ τὸ 1786 μέχρι τοῦ 1876-835 ἀναβάσεις μέχρι τῆς ὑψίστης του κορυφῆς ἐγένοντο ὑπὸ 861 ἀνθρώπων. Ἐκτοτε δὲ 420 ἀναβάσεις ἔλαβον χώραν. Μεταξὺ τῶν 661 ἀνθρώπων ὅστινες ἀνέβησαν μέχρι τῶν ὑψίστων ἄκρων 385 ἦσαν ἀγγλοὶ καὶ ἀγγλίβες, 70 Ἀμερικανοὶ, 84 Γερμανοὶ, 30 Ἑλλετοὶ, 8 Ἴταλοὶ, 7 Ρῶσοι, κτλ. Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ μία κυρία 72 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἡ μαρκηρία Δὲ Γουρέν, καὶ δεσποινίς τις δεκαεπταετίας. Οἱ θάνατοι, ὅστινες συνέβησαν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ὄρους ἐντὸς τῆς παρούσης ἑκατονεταετηρίδος, εἶναι 30.

— Ἡ ἐν Λονδίνῳ φιλανθρωπικὴ ἑταιρία ἀπένευμεν εἰ σχάτως μεταλλῶν εἰς μιαν κόρην δεκαπενταετίας, τὸ ὄνομα Μαρίαν Κάττων, ἣτις ἐπήδησεν εἰς βαθεῖαν δεκαμηνὴν περιβεβλημένην μὲ τοῖχον κάθετον, καθὼς τὸν τῶν φρεάτων, διὰ τὴν σῶσιν μικρῶν παιδῶν, ὅστις εἶχε πέσει εἰς τὸ ὕδωρ. Ἡ γενναία κόρη ἂν καὶ παρ' ὀλίγον ἐπύνητο ἐξ αἰτίας τῶν ἐνδυμάτων τῆς, ἄτινα τὴν ἐμπόδιζον, κατώρθωσε τέλος νὰ αἰσθῆ τὸ παιδίον.

— Εἰς τὴν Νέαν Ἰορκὴν κτίζουν οἰκίας ὑψηλοτάτας. Ἐσχάτως; ἐργολάβος τις συνεφώνησε νὰ κτίσῃ τέσσαρας οἰκίας μὲ δώδεκα πατώματα ἐκάστην, ὥστε νὰ χωρῇ 24 οἰκογενεῖαι ἐκάστη. Τὸ ὕψος αὐτῶν θὰ εἶνε 150 ποδῶν.

Οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ πάντα τὰ ἄλλα πολιτισμένα ἔθνη τοῦ κόσμου χαίρετῶνται δίδοντες τὴν χεῖρα, οἱ Κινεζοὶ, καὶ Σιαμοὶ πέπτον κατὰ πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς ὅταν θέλουν νὰ χαίρετῶσιν ἀνώτερον, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τὴν λιθερλίαν πρῦττον τὸ αὐτό, καὶ ἐκαὶ μάλιστα φιλοῦν τὸ χῶμα ὅταν περᾶσῃ εὐγε, νῆς ἡ πλοῦσις τις. Οἱ ἄραβες προσεγγίζουσι τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἔδαφος καὶ κατόπιν εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὸ μέτωπον. Τὸ σχῆμα τοῦτο ὁμοιάζει πρὸς τὸ τῶν ἀρχαίων Μεξικανῶν, οἱ ὁποῖοι ἤγγιζον πρῶτον τὴν γῆν μὲ τὴν χεῖρά των καὶ κατόπιν τὸ σῶμα. Εἰς τὰς Τόγγα νῆσους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠκεανοῦ ἄρχων τῆς φυλῆς κάρπτει τὸ γένυ του εἰς τὸν ἄκρον ὥστε νὰ παρουσιάσῃ τὸν πότον τοῦ ποδοῦ του εἰς τοὺς ὑπερῶνας του, οἵτινες πλησιάζοντες ἐγγίζουσι αὐτὸν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι τίθενται ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου των. Οἱ κάτοικοι τῶν Φιλιππῶν νῆσων χαίρετῶνται τρίβοντες τὰς μύστας των ἀμῶς, οἱ δὲ Ὑδάντια, φυλὴ τις ἀφρικανῶν, δίδουσι τὴν χεῖρα, ἐνώνοντες τοὺς μεγάλους δακτύλους. Εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν οἱ ἀνθρώποι οἱ ὁποῖοι συναντῶνται λαμβάνουσι ἢ εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ ἄλλου καὶ τοὺς τρίβον μὲ ἀμφοτέρους τὰς χεῖρας. Εἰς τὴν Πολυνησίαν τρίβει ὁ εἰς τὸ ἴδιον τοῦ πρόσωπον μὲ τὴν χεῖρα ἢ τὸν πόδα τοῦ ἄλλου. Φυλὴ τις Ἰνδῶν χαίρετῶνται φουσκῶντες εἰς τὰ ὦτα ἀλλήλων. Ὁ σὺρ Σ. Βαϊκερ δηγεῖται ὅτι ἡ φυλὴ Κῦτες τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς θέλοντες νὰ ἐκφράσωσι τὰς εὐχαριστίας των εἰς τινα, λαμβάνουσι τὴν χεῖρά του καὶ πτόουν ἐπ' αὐτῆς. Οἱ Ἀνδαμάνοι χαίρετῶνται φουσκῶντες εἰς τὴν παλάμην ἀλλήλων μὲ ἦχον ὁμοιᾶντα γογγυσμῶν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποῖος ἀνθρώπος ἐβρήκην διὰ τὸν θάνατον ἀνδρὸς, ὅστις τὸν εἶχε καταδιώξει ἀνηλεῶς;
- 2) Τίνος οἰκία ἐκτίσθη τοιουτοτρόπως, ὥστε δὲν ἠκούσθη ἦχος σφύρας ἢ ἄλλου ἐργαλείου ἐν αὐτῇ;
- 3) Ποία γυνὴ παρήγγειλεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς νὰ μὴ καταδικάσῃ ἕνα δίκαιον ἀνδρα, καὶ διὰ ποῖον λόγον;